

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

26 февруари 2015 година *

„Преюдициално запитване — Свободно движение на лица — Членове 20 ДФЕС и 21 ДФЕС — Гражданин на държава членка — Пребиваване в друга държава членка — Следване в отвъдморска страна или територия — Запазване на отпускното финансиране за висше образование — Изискване за пребиваване през „три от шестте години“ — Ограничаване — Обосноваване“

По дело C-359/13

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Centrale Raad van Beroep (Нидерландия) с акт от 24 юни 2013 г., постъпил в Съда на 27 юни 2013 г., в рамките на производство по дело

B. Martens

срещу

Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: М. Pešič, председател на състава, А. Ó Caoimh (докладчик), С. Toader, Е. Jarašiūnas и С. G. Fernlund, съдии,

генерален адвокат: Е. Sharpston,

секретар: М. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 2 юли 2014 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за нидерландското правителство, от М. Bulterman, В. Koopman и J. Langer, в качеството на представители,
- за датското правителство, от С. Thorning и М. Søndhal Wolff, в качеството на представители,
- за Европейската комисия, от J. Enegren и М. van Beek, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 24 септември 2014 г.,

* Език на производството: нидерландски.

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 20 ДФЕС, 21 ДФЕС и 45 ДФЕС, както и на член 7, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 година относно свободното движение на работници в Общността (ОВ L 257, стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 11).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-жа Martens и Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap (министъра на образованието, културата и науката, наричан по-нататък „министърът“) относно искането на последния г-жа Martens да върне отпуснатите ѝ финансови суми за следване на висше образование (по-нататък „финансиране на следване“) по съображение, че тя не отговаря на поставеното от националната правна уредба изискване да е пребивавала в Нидерландия през три от шестте години, които предхождат записването ѝ на образование, което се провежда извън Нидерландия (наричано по-нататък правилото „три от шестте години“).

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Член 7, параграфи 1 и 2 от Регламент 1612/68 предвижда:

„1. Работник, който е гражданин на държава членка, не може поради своето гражданство да бъде третиран на територията на друга държава членка различно от работниците — нейни граждани по отношение на условията за наемане на работа, и в частност, по отношение на трудовото възнаграждение, уволнението и ако остане безработен — на възстановяването или новото наемане на работа.

2. Той има право на същите социални и данъчни предимства, както работниците местни граждани“.

Нидерландското право

- 4 Член 2.2, параграф 1 от Закона от 2000 г. за финансиране на следването (Wet studiefinanciering 2000), в редакцията му с изменението от 11 октомври 2006 г. (наричан по-нататък „Wsf 2000“), гласи:

„Може да иска финансиране на следването студент, който:

- a) има нидерландско гражданство;
- b) няма нидерландско гражданство, но е приравнен на нидерландски гражданин по отношение на финансирането на следването по силата на договор или на решение на международна организация [...].

[...]“.

- 5 Член 2.14 от същия закон, последно изменен със закона от 15 декември 2010 г. (Stb. 2010, № 807), предвижда:

„1. Този член се прилага само за студенти, които са записани да следват във висше учебно заведение извън Нидерландия след 31 август 2007 г. [...]

2. Може да иска финансиране на следването студент, който:

- a) е записан в учебно заведение извън Нидерландия, стига в Нидерландия да се отпусна финансиране на следване за сходен вид обучение, нивото и качеството на обучението да е сходно с това на съответните обучения [...] и крайният изпит на обучението да е сходен с този на съответните обучения [...],
- b) е записан в учебно заведение извън Нидерландия и — без да се засяга предвиденото в буква а) — отговаря и на критериите, определени с министерско постановление, и
- c) е живял в Нидерландия най-малко 3 от предходните 6 години преди записването му в съответното учебно заведение и през това време е пребивавал законно там. Времето, през което студентът е записан в учебно заведение извън Нидерландия по смисъла на буква а), не се взема предвид при изчисляването на шестте години по смисъла на предходното изречение.

[...]“.

- 6 Съгласно член 11.5 от WSF 2000 министърът може да дерогира правилото „три от шестте години“, предвидено в член 2.14, параграф 2, буква с) от този закон, ако прилагането на това правило води до тежка несправедливост.
- 7 Съгласно член 12.3 от WSF 2000, който съдържа преходна разпоредба въз основа на член 2.14 от този закон, изменен, считано от 1 септември 2007 г:

„В отклонение от член 3.21, параграф 2 от WSF 2000 студентите, които преди 1 септември 2007 г. вече са били записани да следват във висше учебно заведение извън Нидерландия и не са подали заявление за финансиране на следване, могат [...], с обратно действие най-късно до 1 септември 2007 г., да подадат заявление за финансиране на следване във висше учебно заведение извън Нидерландия, ако подадат съответно заявление най-късно до 31 август 2008 г.“.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

- 8 През юни 1993 г. жалбоподателката по главното производство, която е нидерландска гражданка и е родена на 2 октомври 1987 г., се премества с родителите си в Белгия — държавата членка, в която баща ѝ е бил нает на работа, в която тя е посещавала основно и средно фламандско училище и в която семейството ѝ продължава да живее.
- 9 На 15 август 2006 г. жалбоподателката по главното производство се записва в университета на Нидерландските Антили във Вилемщат (Кюрасао) за редовно обучение в бакалавърска програма.
- 10 През периода от октомври 2006 г. до октомври 2008 г. бащата на жалбоподателката по главното производство работи на непълно работно време в Нидерландия като трансграничен работник. От ноември 2008 г. той отново започва да работи на пълно работно време в Белгия.

- 11 На 24 юни 2008 г. жалбоподателката по главното производство подава до министъра заявление за финансиране на следване. Във формуляра, който трябва да бъде попълнен за целта, тя по-специално потвърждава, че през поне три от шестте години, които предхождат започването на следването ѝ в Кюрасао, е пребивавала законно в Нидерландия.
- 12 С решение от 22 август 2008 г. въз основа на нормата относно студентите, които вече не живеят при родителите си, министърът отпуска на жалбоподателката по главното производство финансиране на следване — считано от септември 2007 г., крайната дата за отпускането на уреденото в член 12.3 от WSF 2000 ретроактивно финансиране — под формата на основна стипендия и помощ за разходите за обществен транспорт. Министърът периодично удължава това подпомагане. Впоследствие, на 1 февруари 2009 г. жалбоподателката по главното производство подава заявление за отпускане на допълнителен студентски заем, който също е получила.
- 13 След извършена проверка на финансирането на следванията, с решения от 28 май 2010 г. министърът констатира, че между август 2000 г. и юли 2006 г. жалбоподателката по главното производство не е пребивавала в Нидерландия най-малко три години и че следователно не отговаря на правилото „три от шестте години“. Поради това министърът отменя отпуснатото по-рано на жалбоподателката по главното производство финансиране на следването, отказва каквото и да било продължаване на това финансиране и иска да бъдат върнати преведените ѝ суми, т.е. 19 481,64 EUR.
- 14 С решение от 27 август 2010 г. министърът обявява за неоснователни оплакванията, които са изложени в жалбата, подадена по административен ред от жалбоподателката по главното производство срещу решенията от 28 май 2010 г., и с които г-жа Martens твърди, че липсата на връзка с Нидерландия не е достатъчно основание да не ѝ бъде отпуснато финансиране на следване поради неспазването на правилото „три от шестте години“. Според нея студентите, които отговарят на това изискване и следователно могат да поискат нидерландско финансиране за обучение, което се провежда извън Нидерландия, е възможно да имат много по-слаба връзка с тази държава членка от връзката, която тя е имала и продължава да има с нея.
- 15 Rechtbank 's-Gravenhage обявява за неоснователна жалбата на г-жа Martens срещу решението от 27 август 2010 г.
- 16 Във въззивното производство пред запитващата юрисдикция, образувано по жалба на жалбоподателката по главното производство срещу решението на Rechtbank 's-Gravenhage, министърът посочва, че не прилага правилото „три от шестте години“ към г-жа Martens за периода от септември 2007 г. до октомври 2008 г., понеже тогава баща ѝ работи на непълно работно време в Нидерландия и следователно условията за получаването на финансиране за следване са били изпълнени. Правилото „три от шестте години“ обаче оставало приложимо за периода от ноември 2008 г. до юни 2011 г., тъй като през този период баща ѝ повече не е считан за пограничен работник в Нидерландия, доколкото от този момент нататък работи само в Белгия.
- 17 От представената на Съда преписка по делото е видно — отделно от заявлението за финансиране на следването — че родителите на жалбоподателката по главното производство са понесли основната тежест на разходите ѝ за издръжка и за обучение в университета на Нидерландските Антили, което приключва на 1 юли 2011 г.

18 При тези условия Centrale Raad van Beroep решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) а) Следва ли правото на Съюза, и по-специално член 45 ДФЕС и член 7, параграф 2 от Регламент № 1612/68 да се тълкуват в смисъл, че не допускат Нидерландия като държава — членка на Европейския съюз, да откаже правото на финансиране на следване извън Съюза на пълнолетно дете, което има право на издръжка от страна на пограничен работник с нидерландско гражданство с местожителство в Белгия, работещ през една част от времето в Нидерландия и през друга — в Белгия, от момента, в който пограничната дейност е прекратена и пограничният работник работи единствено в Белгия, тъй като детето не отговаря на условието да е живяло в Нидерландия най-малко три от шестте години преди записването му в съответното учебно заведение?
- б) Ако отговорът на въпрос 1, буква а) е утвърдителен: при условие че останалите предпоставки за финансирането на следване са изпълнени, недопустимо ли е съгласно правото на Съюза то да бъде отпуснато за период, който е по-кратък от срока на обучението, за което се отпуска?

Ако при отговора на въпрос 1, букви а) и б) Съдът стигне до заключението, че правните норми относно правото на свободно движение на работници допускат на г-жа Martens да не се отпуска финансиране на следване за периода от ноември 2008 г. до юни 2011 г. или за част от него:

- 2) Следва ли членове 20 ДФЕС и 21 ДФЕС да се тълкуват в смисъл, че не допускат Нидерландия като държава — членка на Европейския съюз, да не удължава финансирането на обучение в учебно заведение в отвъдморските страни и територии (ОСТ) (Кюрасао) — правото на което е налице на основание, че бащата на заинтересованото лице е работил като пограничен работник в Нидерландия — тъй като заинтересованото лице не изпълнява приложимото за всички граждани на Съюза, включително за собствените граждани, изискване да е живяло в Нидерландия най-малко три от шестте години, преди да се запише за това обучение?“.

По преюдициалните въпроси

- 19 С въпросите си, които следва да бъдат разгледани заедно, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали правото на Съюза трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка, като разглежданата по главното производство, съгласно която, за да се запази отпуснатото финансиране на висше образование, провеждано извън тази държава, е необходимо студентът, който кандидатства за такова финансиране, да е пребивавал в посочената държава членка през поне три от шестте години, предхождащи записването от него на това образование.
- 20 Най-напред следва да се припомни, че като нидерландска гражданка г-жа Martens се ползва от статута на гражданин на Съюза по смисъла на член 20, параграф 1 ДФЕС и следователно може да се позовава, включително ако е необходимо срещу своята държава членка по произход, на присъщите на този статут права (вж. решения Morgan и Bucher, C-11/06 и C-12/06, EU:C:2007:626, т. 22, както и Prinz и Seeberger, C-523/11 и C-585/11, EU:C:2013:524, т. 23 и цитираната съдебна практика).
- 21 Както Съдът е постановявал многократно, статутът на гражданин на Съюза е създаден, за да бъде основният статут на гражданите на държавите членки, позволяващ на тези от тях, които са в еднакво положение, да получават в приложното поле *ratione materiae* на Договора за функционирането на ЕС еднакво правно третиране, независимо от тяхното гражданство и без

да се засягат изрично предвидените в това отношение изключения (решения D'Hoор, C-224/98, EU:C:2002:432, т. 28, както и Prinz и Seeberger, EU:C:2013:524, т. 24 и цитираната съдебна практика).

- 22 Сред положенията, попадащи в приложното поле на правото на Съюза, се числят тези, свързани с упражняването на основните свободи, гарантирани от Договора, и по-специално свързаните с правото на свободно движение и пребиваване на територията на държавите членки, предвидено в член 21 ДФЕС (решения Morgan и Bucher, EU:C:2007:626, т. 23, както и Prinz и Seeberger, EU:C:2013:524, т. 25 и цитираната съдебна практика).
- 23 В това отношение следва да се уточни, че макар по силата на член 165, параграф 1 ДФЕС държавите членки да са компетентни по отношение на съдържанието на учебния процес и организацията на съответните си образователни системи, те трябва упражняват тази компетентност при спазване на правото на Съюза, и по-конкретно на разпоредбите на Договора относно правото на свободно движение и пребиваване на територията на държавите членки, предоставено с член 21, параграф 1 ДФЕС на всеки гражданин на Съюза (решения Morgan и Bucher, EU:C:2007:626, т. 24, както и Prinz и Seeberger, EU:C:2013:524, т. 26 и цитираната съдебна практика).
- 24 Освен това правото на Съюза изобщо не задължава държавите членки да предвидят система за финансиране на висше образование, провеждано в държава-членка или в чужбина. След като обаче държава-членка предвижда такава система, която позволява на учащите да се ползват от подобна помощ, тя трябва да следи за това правилата за предоставяне на въпросното финансиране да не водят до неоправдано ограничение на правото на движение и пребиваване на територията на държавите членки (вж. в този смисъл решения Morgan и Bucher, EU:C:2007:626, т. 28, Prinz и Seeberger, EU:C:2013:524, т. 30, както и Thiele Meneses, C-220/12, EU:C:2013:683, т. 25).
- 25 В това отношение съгласно постоянната съдебна практика национална правна уредба, с която някои граждани на съответната държава се поставят в по-неблагоприятно положение единствено поради обстоятелството че са упражнили правото си на свободно движение и пребиваване в друга държава-членка, представлява ограничение на свободите, признати на всеки гражданин на Съюза с член 21, параграф 1 ДФЕС (решения Morgan и Bucher, EU:C:2007:626, т. 25, както и Prinz и Seeberger, EU:C:2013:524, т. 27).
- 26 Всъщност предвидените в Договора улеснения за движението на гражданите на Съюза не могат да проявят пълното си действие, ако гражданин на държава-членка е възпрепятстван да се възползва от тях поради пречки, дължащи се на пребиваването му в друга държава-членка, произтичащи от правна уредба в държавата му на произход, която го поставя в по-неблагоприятно положение поради самото обстоятелство, че се е възползвал от тези улеснения (вж. в този смисъл решения Morgan и Bucher, EU:C:2007:626, т. 26, както и Prinz и Seeberger, EU:C:2013:524, т. 28).
- 27 Това съображение е особено важно в областта на образованието предвид целите, преследвани с член 6, буква д) ДФЕС и член 165, параграф 2, второ тире ДФЕС, а именно насърчаване на мобилността на студенти и преподаватели (вж. решения D'Hoор, EU:C:2002:432, т. 32, Morgan и Bucher, EU:C:2007:626, т. 27, както и Prinz и Seeberger, EU:C:2013:524, т. 29).
- 28 В настоящия случай е безспорно, че жалбоподателката по главното производство се е преместила в Белгия, където баща ѝ е работил, и че след този момент е посещавала основно и средно фламандско училище. През август 2006 г., на 18-годишна възраст, тя започва следването си в университета на Нидерландските Антили във Вилемщат, което е приключила на 1 юли 2011 г. Както потвърждава нидерландското правителство в съдебното заседание, г-жа Martens е можела да получи финансиране, за да следва в Кюрасао, по силата на предоставената от WSF

2000 възможност всеки студент, който отговаря на изискванията на правилото „три от шестте години“, да получи такова финансиране, за да следва в чужбина. При подаването на заявлението си за финансиране през май 2008 г. самата г-жа Martens е посочила пред нидерландските власти, че отговаря на изискванията на това правило. Откакто е завършила следването си, г-жа Martens работи в Нидерландия.

- 29 Според нидерландското правителство не е налице ограничение на правото на свободно движение на жалбоподателката по главното производство, защото с преместването си от Белгия в Кюрасао същата не упражнила правото на свободно движение и пребиваване на територията на държавите членки, предоставено ѝ от член 20, параграф 2, буква а) ДФЕС.
- 30 Този довод не може да бъде уважен, понеже не отчита факта, че жалбоподателката по главното производство е упражнила правото си на свободно движение, като се е преместила от Нидерландия в Белгия със семейството си през 1993 г. и е продължила да упражнява това право през целия период, през който е живяла в Белгия.
- 31 Като поставя запазването на отпуснатото финансиране на следване в чужбина в зависимост от правилото „три от шестте години“, разглежданата по главното производство правна уредба може да санкционира заявителя поради самия факт, че същият е упражнил свободата на движение и пребиваване в друга държава членка, предвид последиците, които упражняването на тази свобода може да има по отношение на възможността да се получи финансиране на висше образование (вж. в този смисъл решения D'Hoop, EU:C:2002:432, т. 30, Prinz и Seeberger, EU:C:2013:524, т. 32, както и Thiele Meneses, EU:C:2013:683, т. 28).
- 32 Както отбелязва генералният адвокат в точка 106 от заключението си, в това отношение е ирелевантно, че е изтекло известно време от момента, в който жалбоподателката по главното производство е упражнила правата си на свободно движение (вж. по аналогия решение Nerkowska, C-499/06, EU:C:2008:300, т. 47).
- 33 Ето защо следва да се констатира, че правилото „три от шестте години“, предвидено в член 2.14, параграф 2 от WSF 2000, независимо че се прилага без разграничение към нидерландските граждани и към останалите граждани на Съюза, представлява ограничение на правото на свободно движение и пребиваване, от което се ползват на основание член 21 ДФЕС всички граждани на Съюза (вж. в този смисъл решение Prinz и Seeberger, EU:C:2013:524, т. 31).
- 34 Ограничението, което произтича от разглежданата по главното производство правна уредба, може да бъде оправдано от гледна точка на правото на Съюза единствено ако се основава на обективни съображения от общ интерес, които не зависят от гражданството на заинтересованите лица, и ако е пропорционално на целта, законно преследвана от националното право. От практиката на Съда е видно, че една мярка е пропорционална, когато позволява да се осъществи преследваната цел и същевременно не надхвърля необходимото за постигането ѝ (решения De Cuypere, C-406/04, EU:C:2006:491, т. 40 и 42, Morgan и Bucher, EU:C:2007:626, т. 33, както и Prinz и Seeberger, EU:C:2013:524, т. 33).
- 35 Нидерландското правителство поддържа, че дори да е налице ограничение на правата на свободно движение и пребиваване, разпоредбите на WSF 2000 са оправдани от обективни съображения от общ интерес, а именно, целта да се гарантира поне минимална степен на интеграция на кандидата за финансиране в държавата, която го предоставя. Следователно имало основание финансирането на пълен курс на следване в чужбина да се запази за студентите, които докажат, че са достатъчно интегрирани в Нидерландия. Студентът, който е живял в Нидерландия поне три от последните шест години преди обучението си в чужбина, доказвал такава степен на интеграция. Това изискване не надхвърляло необходимото за постигането на преследваните цели по две причини. Първо, съгласно член 11.5 от WSF 2000 компетентният министър можел да дерогира прилагането на правилото „три от шестте години“,

ако това прилагане би довело до тежка несправедливост — нещо, което било пречка да се приеме, че въпросното изискване е твърде общо. Второ, посоченото изискване за пребиваване не налагало студентът да е пребивавал в Нидерландия през три последователни години, преди да започне следването си, и поради това не било твърде ограничително.

- 36 В това отношение следва да се отбележи, че както интеграцията на учащите, така и желанието да се провери наличието на определена обвързаност между обществото на финансиращата държава членка и получателя на помощ като разглежданата в главното производство, могат да представляват обективни съображения от общ интерес, с които да се обоснове възможността за засягане на свободата на движение на гражданите на Съюза чрез условията за предоставяне на подобна помощ (вж. в този смисъл решение Thiele Meneses, EU:C:2013:683, т. 34 и цитираната съдебна практика).
- 37 Въпреки това съгласно постоянната съдебна практика изискваните от конкретната държава членка доказателства, за да се установи наличието на действителна интеграционна връзка, не трябва да са с твърде ограничителен характер, така че неоснователно да се отдава по-голямо значение на дадено обстоятелство, което не разкрива непременно степента на действителна и ефективна обвързаност между търсещия съответната помощ и тази държава членка, като се изключват всички останали релевантни обстоятелства (вж. решения D'Hoop, EU:C:2002:432, т. 39, Prinz и Seeberger, EU:C:2013:524, т. 37, както и Thiele Meneses, EU:C:2013:683, т. 36).
- 38 Относно степента на обвързаност на получателя на помощ със съответната държава членка Съдът е постановил, че за помощ като разглежданата в главното производство, която не е уредена от правото на Съюза, държавите членки имат широка свобода на преценка при определянето на критериите за оценка на подобна обвързаност (вж. в този смисъл решения Gottwald, C-103/08, EU:C:2009:597, т. 34 и Thiele Meneses, EU:C:2013:683, т. 37).
- 39 Условието единствено за пребиваване, като разглежданото в случая по главното производство, обаче може да изключи възможността за финансиране на въпросното висше образование на студентите, които не са пребивавали в Нидерландия през три от изискваните шест години, преди да започнат следване в чужбина, но все пак имат действителни връзки с тази държава членка, които ги интегрират в нея.
- 40 В тази насока е уместно да се отбележи, че по отношение на разглежданата по главното производство правна уредба Съдът вече е приел за установено, че прилагането на правилото „три от шестте години“ неоправдано установява неравно третиране между нидерландските работници и работниците мигранти, които пребивават в Нидерландия, защото като изисква конкретни периоди на пребиваване на територията на съответната държава членка това правило привилегирова елемент, който не е непременно единственият представителен относно действителната степен на обвързаност между заинтересованото лице и посочената държава членка, и следователно това правило е твърде абсолютно (вж. решение Комисия/Нидерландия, C-542/09, EU:C:2012:346, т. 86 и 88).
- 41 Разглежданата по главното производство правна уредба, доколкото създава ограничение за свободата на движение и пребиваване на гражданин на Съюза като жалбоподателката по главното производство, освен това е твърде ограничителна, защото не позволява да се вземат предвид други връзки, които биха могли да свържат един такъв студент с финансиращата държава членка, като националността му, посещаваното от него училище, семейството му, неговата работа, езиковите му умения и наличието на други социални или икономически връзки (вж. в този смисъл решение Prinz и Seeberger, EU:C:2013:524, т. 38). В допълнение, както отбелязва генералният адвокат в точка 103 от заключението си, работата във финансиращата държава членка на членове на семейството, на чиято издръжка е студентът, също би могла да е един от факторите, които трябва да бъдат отчетени при оценката на тези връзки.

- 42 Освен това евентуалното прилагане на член 11.5 от WSF 2000 от компетентния министър, което би му позволило да дерогира правилото „три от шестте години“, ако прилагането на това правило води до тежка несправедливост, няма как да промени факта, че при обстоятелствата в случая по главното производство споменатото правило е твърде ограничително. Очевидно е, че тази разпоредба не гарантира отчитането на останалите фактори, които биха могли да обвързват жалбоподателката по главното производство и финансиращата държава членка, и че следователно с нея не може да се постигне целта за интеграция, която според нидерландското правителство е целта на правната уредба, разглеждана по главното производство.
- 43 При това положение разглежданото в главното производство правило „три от шестте години“ се оказва и твърде ограничително, и твърде произволно, като неоснователно отдава по-голямо значение на фактор, който не разкрива непременно степента на интеграция на заявителя в съответната държава членка. Следователно националната правна уредба, разглеждана по главното производство, не може да се приеме за пропорционална спрямо посочената цел за интеграция.
- 44 Поради това запитващата юрисдикция, която единствена е компетентна да прецени фактите, трябва да разгледа евентуалните връзки между жалбоподателката по главното производство и Кралство Нидерландия, доколкото г-жа Martens, родена в Нидерландия нидерландска гражданка, е посочила в заявлението си за финансиране, че е пребивавала в тази държава членка през три от шестте години, предхождащи записването от нея на обучение в чужбина, докато в действителност е пребивавала в Белгия от шестгодишна възраст нататък, баща ѝ е работил в Нидерландия между 2006 г. и 2008 г. и тя работи там понастоящем.
- 45 Ето защо на поставените въпроси следва да се отговори, че членове 20 ДФЕС и 21 ДФЕС трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат правна уредба на държава членка като разглежданата по главното производство, съгласно която, за да се запази отпуснатото финансиране на висше образование, провеждано извън тази държава, е необходимо студентът, който кандидатства за такова финансиране, да е пребивавал в посочената държава през поне три от шестте години, предхождащи записването от него на това образование.

По съдебните разноски

- 46 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

Членове 20 ДФЕС и 21 ДФЕС трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат правна уредба на държава членка като разглежданата по главното производство, съгласно която, за да се запази отпуснатото финансиране на висше образование, провеждано извън тази държава, е необходимо студентът, който кандидатства за такова финансиране, да е пребивавал в посочената държава през поне три от шестте години, предхождащи записването от него на това образование.

Подписи